

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **Ing. J. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2014, č. j. 2014/3491-421/1,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 3. 2014, č. j. 2014/3491-421/1 bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně (dále též „Úřad práce“) č. j. MSPV-UP/11674042/13/AIS-ZAM a toto rozhodnutí bylo

potvrzeno. Rozhodnutím úřadu práce ze dne 6. 12. 2013 č. j. MPSV-UP/11674042/13/AIS-ZAM byl žalobce podle ust. § 30 odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o zaměstnanosti“) vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání, neboť podle ust. § 27 odst. 2 citovaného zákona, osobně nebo písemně neoznámil úřadu práce ve lhůtě do 8 kalendářních dnů, že je podle ust. § 25 odst. 1 písm. b) citovaného zákona osobou samostatně výdělečně činnou ode dne 15. 7. 2011.

Žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce podal odvolání, rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 3. 2014 bylo rozhodnuto, jak uvedeno výše.

Žaloba ze dne 5. 5. 2014 byla podána zdejšímu soudu dne 6. 5. 2014. V žalobních námítkách žalobce uvedl, že úřadem práce byl zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 15. 7. 2011 a byla mu přiznána podpora v nezaměstnanosti, kterou pobíral až do doby ukončení vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání na vlastní žádost dne 4. 10. 2011 z důvodu příslibu pracovně-právního vztahu se Slezskou univerzitou.

Dále vyličil genezi rozhodnutí správního orgánu v předmětné věci od data podání žádosti o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání (dne 15. 7. 2011). K předmětnému správnímu řízení opakovaně sdělil, že zaměstnankyní Úřadu práce p. Z. při jednání o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání svoji „činnost OSVČ“ jednoznačně uvedl, byl upozorněn na nutnost přerušení této činnosti během evidence uchazečů o zaměstnání, proto dne 8. 7. 2011 navštívil živnostenský úřad a nahlásil přerušeni „činnosti OSVČ“ v době ode dne 15. 7. 2011 a též den mu bylo vystaveno potvrzení o přerušeni provozování živnosti. Potvrzení odevzdal k žádosti o zprostředkování zaměstnání a dále Městské správě sociálního zabezpečení a Všeobecné zdravotní pojišťovně. Namítl, že jednal v dobré víře a naprosto podle pokynů úřadu práce. K odvolání přiložil „vyrozumění o zápisu do živnostenského rejstříku“ vystavené dne 8. 7. 2011 živnostenským úřadem, v němž je uvedeno, že na základě oznámení ze dne 4. 7. 2011 o přerušeni provozování živnosti byl do živnostenského rejstříku proveden zápis o přerušeni provozování živnosti žalobce ode dne 15. 7. 2011 do 15. 9. 2011 (dále též „potvrzení o přerušeni provozování živnosti“). Navrhl proto, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno, dále aby byla odložena platnost vykonatelnosti tohoto správního rozhodnutí.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 9. 6. 2014 se vyjádřil k jednotlivým žalobním námítkám následovně:

K námitce žalobce, že jeho žádost o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání ze dne 15. 7. 2011 „prošla úvodním evidenčním řízením“ a bylo jí vyhověno, když úřad práce shledal, že ke dni 15. 7. 2011 žalobce splňuje všechny podmínky pro zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání, žalovaný uvedl: žalobce v písemné žádosti o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání čestně prohlásil a svým podpisem stvrdil, že není OSVČ, přičemž v žádosti o podporu v nezaměstnanosti uvedl, že byl OSVČ v době od 1. 5. 2002 do 31. 12. 2010. Podpisem tedy osvědčil své tvrzení, že ukončil výkon OSVČ již více jak půl roku před podáním žádosti o zprostředkování zaměstnání. Není žádným způsobem prokázáno, že by žalobce před podáním žádosti o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání, při svém zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání či následně, v průběhu vedení v předmětné

evidenci uchazečů o zaměstnání, úřadu práce sdělil jakoukoliv jinou informaci ohledně výkonu samostatné výdělečné činnosti, konkrétně že byl i po dni 31. 12. 2010 OSVČ a že oznámil živnostenskému úřadu přerušení provozování živnosti ode dne 15. 7. 2011, jak namítá. Ze spisové dokumentace vyplývá, že žalobce úřadu práce při projednávání žádosti o zprostředkování zaměstnání nesdělil skutečnost, že i po dni 31. 12. 2010 byl, a to až do dne 15. 7. 2011 OSVČ, a že byl z výkonu této samostatné výdělečné činnosti důchodově pojištěn, úřadu práce tedy při rozhodování o žádosti žalobce o zprostředkování zaměstnání nebyla známa žádná skutečnost, která by vyhovění jeho žádosti bránila a o žádosti žalobce rozhodoval za stavu věci, o němž nebylo důvodných pochybností, tudíž byl postupem zcela v souladu se zákonem o zaměstnanosti, když byl žalobce do evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 15. 7. 2011 zařazen. Na uvedeném ničeho nezmění následné zjištění, že žalobce byl až do dne 15. 7. 2011 OSVČ a z tohoto titulu byl důchodově pojištěn. Rovněž nebylo důvodných pochybností o oprávněnosti nároku žalobce na podporu v nezaměstnanosti, když žalobce splnil všechny podmínky jejího přiznání.

K výše uvedenému a k námitce žalobce, že úřadu práce při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání, případně již dříve, jak uvádí dne 8. 7. 2011, sdělil, že je OSVČ a že právě na radu zaměstnankyně úřadu práce přerušil provozování živnosti, žalovaný opět dodal, že toto nebylo žádným způsobem prokázáno a naopak vzhledem k výše popsaným údajům, uvedeným žalobcem samým v žádosti o zprostředkování zaměstnání a žádosti o podporu v nezaměstnanosti, o tom, že není OSVČ a o ukončení výkonu samostatné výdělečné činnosti již dne 31. 12. 2010, se tato tvrzení jeví nevěrohodnými. Skutečnost, že žalobce oznámením ze dne 4. 7. 2011 informoval o přerušení provozování živnosti živnostenský úřad, nijak tvrzení žalobce ohledně jeho postupu vůči úřadu práce neprokazuje.

K námitce žalobce, že úřad práce nepostupoval při posouzení jeho žádosti o zprostředkování zaměstnání dle ust. § 45 odst. 2 správního řádu, žalovaný uvedl, že žádost o zprostředkování zaměstnání měla všechny předepsané náležitosti a netrpěla žádnými vadami. V žádosti rovněž žalobce neuvedl žádné rozporné údaje, které by měly být předmětem dalšího šetření. Nebyl tedy důvod, aby úřad práce žalobce vyzval k odstranění vad žádosti, případně aby řízení přerušil dle ust. § 64 správního řádu. Rovněž nebylo důvodu, aby úřad práce opatroval další podklady rozhodnutí, když z doložených podkladů nevystávaly důvodné pochybnosti a bylo na jejich základě možno o žádosti žalobce o zprostředkování zaměstnání rozhodnout. Nutno dodat, že skutečnosti rozhodné pro zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání je povinen dle ust. § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti doložit uchazeč o zaměstnání, a pokud žalobce doložil a uvedl skutečnosti, které nevzbuzovaly důvodných pochybností, nebylo důvodu, proč jeho žádosti ke dni 15. 7. 2011 nevyhovět.

Dále se žalovaný domnívá, že úřad práce a následně ani žalovaný nepostupovaly v rozporu s ust. § 2 správního řádu, když při svém rozhodování vycházely z doložených podkladů, které nevzbuzovaly důvodných pochybností, a tyto zhodnotily zcela v souladu s účinnou právní úpravou. Není oprávněné tvrzení, že by žalovaný nešetřil práva žalobce nabytá v dobré víře. Žalobce sám, jak výše podrobně popsáno, uvedl do žádosti o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání nepravdivou skutečnost ohledně výkonu samostatné výdělečné činnosti a nebylo tedy pochybením úřadu práce, za daných skutkových okolností,

že žalobce do evidence uchazečů o zaměstnání zařadil, tudíž se není možno následně domáhat ochrany práva nabytých v dobré víře.

K posouzení oprávněnosti vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání ke dni 15. 7. 2011 žalovaný dále uvedl následující: potvrzení o přerušení provozování živnosti žalobcem nevyvrací skutečnost, že žalobce byl dne 15. 7. 2011 OSVČ dle zákona o důchodovém pojištění a, jak výše popsáno, je nesporné, že tuto skutečnost, která byla rozhodnou pro jeho zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, úřadu práce v zákonné lhůtě neoznámil, čímž porušil povinnost uchazečů o zaměstnání.

Dle žalovaného pokud má osoba oprávnění (na dobu neurčitou) provozovat živnost a tuto živnost v určitém období provozuje, čemuž svědčí skutečnost, že je v té době účastna pojištění dle citovaného ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o důchodovém pojištění, nemá na závěr o tom, že je tato osoba OSVČ, vliv skutečnost, že tato osoba na živnostenském úřadě oznámila, že provozování živnosti na dobu, která se s touto dobou zčásti či zcela kryje, přerušuje. Žalobce byl prokazatelně ke dni 15. 7. 2011 veden v evidenci jako osoba samostatně výdělečně činná a byl účasten důchodového pojištění (viz potvrzení MSSZ ze dne 30. 7. 2012). Skutečnost, že živnostenskému úřadu úkonem ze dne 4. 7. 2011 oznámil přerušení provozování živnosti ode dne 15. 7. 2011, nemá vliv na to, že byl ještě dne 15. 7. 2011 jako OSVČ důchodově pojištěn, respektive byl osobou samostatně výdělečně činnou dle zákona o důchodovém pojištění a tedy existovala rozhodná skutečnost bránící jeho vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, kterou však v zákonem stanovené lhůtě úřadu práce neoznámil.

K předchozím správním řízením a námitkám žalobce vůči nim, žalovaný uvedl, že tyto nebyly předmětem daného správního řízení, a tudíž se jimi v daném správním řízení nezabýval.

Žalovaný konstatoval, že úřad práce založil své rozhodnutí na zjištění skutkového stavu, jenž nevzbuzoval důvodné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný pro soulad s ust. § 2 správního řádu. Navrhl proto, aby žaloba byla zamítnuta.

Ze spisového materiálu v této věci vedeném vyplývá, že rozhodnutím úřadu práce ze dne 15. 7. 2011, č. j. BMA-9698/2011-1L mu byla přiznána podpora v nezaměstnanosti ode dne 15. 7. 2011. Rozhodnutím úřadu práce ze dne 17. 10. 2012, č. j. BMA-2410/2012/1L bylo rozhodnuto o nezařazení jmenovaného do evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 15. 7. 2011. Rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 30. 8. 2013, č. j. 2013/53466-421 bylo rozhodnutí správního orgánu ze dne 17. 10. 2012 přezkoumáno z moci úřední a dle ust. § 97 odst. 3 správního řádu citované rozhodnutí bylo zrušeno s odůvodněním, že ve věci žádosti jmenovaného ze dne 15. 7. 2011 o zprostředkování zaměstnání již bylo rozhodnuto (rozhodnutí ze dne 15. 7. 2011), tzn., že rozhodnutí ze dne 17. 10. 2012 bylo vydáno v téže věci na základě téže žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 15. 7. 2011. Nadřízený správní orgán tak dospěl k závěru, že vydáním napadeného rozhodnutí došlo k porušení základní procesní zásady, že nelze o téže věci dvakrát rozhodnout (res iudicata). Materiálním rozhodnutím o zařazení jmenovaného do evidence uchazečů o zaměstnání tak byla založena překážka věci pravomocně rozhodnuté. Rozhodnutím úřadu práce ze dne

6. 12. 2013, č. j. MPSV-UP/11674042/13/AIS-ZAM byl žalobce vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 15. 7. 2011. Proti tomuto rozhodnutí se jmenovaný odvolal, rozhodnutím ze dne 7. 3. 2014, č. j. 2014/3491-421/1 bylo odvolání zamítnuto a uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno. Citované rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Právní posouzení věci:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání na základě splnění zákonných podmínek dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Podle ust. § 24 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, uchazečem o zaměstnání je fyzická osoba, která osobně požádá o zprostředkování vhodného zaměstnání krajskou pobočku úřadu práce, v jejímž územním obvodu má bydliště a při splnění zákonem stanovených podmínek je krajskou pobočkou úřadu práce zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání.

Podle ust. § 25 odst. 1 písm. b) citovaného zákona uchazečem o zaměstnání může být, pokud tento zákon dále nestanoví jinak, pouze fyzická osoba, která má na území České republiky bydliště, a která není osobou samostatně výdělečně činnou; za osobu samostatně výdělečně činnou se považuje fyzická osoba, která se pro účely důchodového pojištění podle zvláštního právního předpisu považuje za osobu samostatně výdělečně činnou.

Podle ust. § 27 odst. 2 citovaného zákona skutečnosti rozhodné pro zařazení nebo vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání osvědčuje uchazeč o zaměstnání krajské pobočce úřadu práce; změny těchto skutečností je uchazeč o zaměstnání povinně osobně nebo písemně oznámit nejpozději do osmi kalendářních dnů. Ve stejné lhůtě je povinen osobně nebo písemně oznámit důvody, pro které se ve stanoveném termínu nedostavil na krajskou pobočku úřadu práce nebo na kontaktní místo veřejné správy stanovené krajskou pobočkou úřadu práce.

Citované ustanovení vymezuje údaje, které obsahuje evidence uchazečů o zaměstnání vedená krajskou pobočkou úřadu a účelové určení těchto údajů. Skutečnosti rozhodné pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání **musí** uchazeč o zaměstnání osvědčit při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání. Toto ustanovení rovněž určuje uchazeči o zaměstnání maximální možnou lhůtu, ve které je povinen oznámit úřadu práce změny skutečností rozhodných pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, nedodržení stanovené lhůty má za následek sankci ve formě vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání.

Dle ust. § 30 odst. 1 písm. a) citovaného zákona uchazeče o zaměstnání krajská pobočka úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže nastala některá ze skutečností bránící zařazení nebo vedení v evidenci o zaměstnání, které jsou uvedeny v ust. § 25, s výjimkou skutečností uvedených v ust. § 25 odst. 2 písm. a) až c) a uchazeč o zaměstnání nesplní oznamovací povinnost podle ust. § 27 odst. 2.

Dle ust. § 30 odst. 3 citovaného zákona vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání se provede dnem, kdy nastala některá ze skutečností uvedených v odstavcích 1 a 2. Rozhodnutí o vyřazení nelze vydat po uplynutí třech let ode dne, kdy nastala skutečnost bránící vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání podle odst. 1 písm. a), nebo kdy uchazeč o zaměstnání nesplnil povinnost vyplývající z odst. 1 písm. b).

Vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání na základě rozhodnutí krajské pobočky úřadu práce podle ust. § 30 s sebou nese určitou sankci, a to v podobě doby, po kterou nelze uchazeče o zaměstnání znovu zařadit do této evidence. Je pochopitelné, že vedle této přímé sankce se nemožnost „být veden“ v evidence uchazečů o zaměstnání promítá i do dalších systémů, a fyzická osoba nemá nárok nejen na podporu v nezaměstnanosti, ale ani na případné dávky podle předpisu o sociálním zabezpečení, na úhradu zdravotního pojištění ze strany státu.

Stěžejní žalobní námitka spočívá v žalobcově tvrzení, že po celou dobu od podání žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 15. 7. 2011 se řídil pokyny úřadu práce pro vyřízení jeho žádosti, potřebné doklady dle pokynů úřadu práce – krajské pobočky v Brně pro vyřízení jeho žádosti i potřebné doklady dle pokynu předložil. Ze správního spisu vyplývá, že žádost o zprostředkování zaměstnání podal dne 15. 7. 2011, téhož dne žádost o podporu v nezaměstnanosti. Podpisem v obou tiskopisech stvrdil skutečnost, že výkon osoby samostatně výdělečně činné vykonával ode dne 1. 5. 2002 do dne 31. 12. 2010, tzn., že předmětné žádosti podal s odstupem 6,5 měsíce. Z protokolu o ústním jednání ve věci nároku na podporu v nezaměstnanosti č. j. BMA-93208/2011-1L bylo zjištěno, že uchazeč byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání ode dne 15. 7. 2011. Dne 30. 7. 2012 předložil jmenovaný potvrzení vystavené Městskou správou sociálního zabezpečení Brno (evidovanou ve správním spise) podle které byl veden jako osoba samostatně výdělečně činná v době ode dne 1. 5. 2011 do dne 15. 7. 2011. Z uvedeného potvrzení dále vyplývá, že byl z výkonu samostatně výdělečně činnosti ke dni 15. 7. 2011 i důchodově pojištěn. Na základě tohoto lze konstatovat, že žalobce dne 15. 7. 2011, kdy požádal úřad práce o zprostředkování zaměstnání, a byl zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání, byl osobou samostatně výdělečně činnou, takže zcela nepochybně tuto skutečnost formou oznamovací povinnosti nesplnil, jestliže vlastnoručním podpisem stvrdil v žádosti o zprostředkování zaměstnání, že je osoba samostatně výdělečně činná. Tuto skutečnost nesdělil i přesto, že při sepisu předmětné žádosti obdržel „základní poučení uchazeče o zaměstnání“ platné ode dne 1. 1. 2011, což stvrdil podpisem. Žalobce sice předložil „Vyrozumění o zápisu do živnostenského rejstříku“ ze dne 8. 7. 2011, č. j. MMB/0260951/2011, které je evidované ve správním spise a prokazuje přerušování provozování živnosti ode dne 15. 7. 2011 do dne 15. 9. 2011, nicméně potvrzuje i to, že dne 15. 7. 2011 vykonával samostatně výdělečnou činnost, což koresponduje i s citovaným potvrzením Městské správy sociálního zabezpečení

Brno ze dne 30. 7. 2012. Navíc je třeba opakovaně zdůraznit, že k uvedenému dni, tj. 15. 7. 2011 byl i důchodově pojištěn.

Optikou uvedeného náhledu soud dospěl k závěru, že žalobce příslušnému úřadu práce při projednávání žádosti o zprostředkování zaměstnání nesdělil skutečnost, že i po dni 31. 12. 2010 byl a to až do dne 15. 7. 2011 osobou samostatně výdělečně činnou, že byl z tohoto důvodu i důchodově pojištěn. Úřadu práce tedy nebyla známa žádná skutečnost bránící vyhovění jeho žádosti, nevznikly tudíž žádné důvodné pochybnosti bránící postupu dle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti ve znění pozdějších předpisů. Nebyly tak dány důvodné pochybnosti o oprávněnosti jeho nároku na podporu v nezaměstnanosti.

K jeho žalobní argumentaci, že v rámci evidenčního řízení postupoval dle pokynů pracovnice Úřadu práce krajské pobočky v Brně p. Z., které měl sdělit, že je osobou samostatně výdělečně činnou a na jejíž doporučení k přerušení provozování živnosti došlo, je třeba poznamenat, že tato skutečnost, ač žalobcem tvrzena, nebyla jím důkazně prokázána, proto byla správně žalovaným vyhodnocena jako neautentická.

Optikou výše uvedených názorů proto soud konstatuje, že žalobce byl prokazatelně ke dni 15. 7. 2011 veden v evidenci jako osoba samostatně výdělečně činná a byl účasten důchodového pojištění. Fakt, že živnostenský úřad města Brna oznámil přerušování provozování živnosti ode dne 15. 7. 2011, je bez vlivu na to, že ke dni 15. 7. 2011 byl osobou samostatně výdělečně činnou, tzn., že byla dána rozhodná skutečnost bránící jeho vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání.

Ve světle výše uvedených zásad a nastoleného právního režimu soud uzavírá, že v postupu a rozhodnutí žalovaného nebylo zjištěno právní pochybení, i nesprávné skutkové zjištění, správní spis a správní rozhodnutí poskytují dostatečnou skutkovou podporu pro právní závěr, že žalobce byl podle ust. § 30 odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o zaměstnanosti vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání. Soud proto uzavírá, že žaloba není důvodná a ve smyslu uust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci samé byl neúspěšný, proto mu náhrada nákladů řízení nepřisluší. Soud neshledal, že by žalovanému vznikly náklady, jež by převyšovaly náklady jeho jinak běžné administrativní činnosti, proto rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 18. května 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová